

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 182/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Ľubomírom Karikom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika, Myjava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 CoP/72/2020 z 2. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/72/2020 z 2. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a jemu predchádzajúcim konaním o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia vo veci úpravy pomerov rodičov k maloletému dieťaťu. Napadnuté uznesenie nadobudlo podľa sťažovateľa právoplatnosť 20. apríla 2021. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 9 900 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že matka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „matka“) podala 8. októbra 2020 proti sťažovateľovi ako otcovi na Okresnom súde Piešťany (ďalej len „okresný súd“) návrh na zmenu úpravy styku rodičov s maloletým [REDAKOVANÉ], (ďalej len „maloletý“) a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd uznesením č. k. 9P/151/2020-82 z 30. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Proti tomuto uzneseniu podala matka odvolanie.

3. Sťažovateľovi bola 20. januára 2021 doručená výzva na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu matky spolu s ďalšími listinami (návrh na neodkladné opatrenie s prílohami, doplnenie tohto návrhu s prílohami, uznesenia okresného súdu z 30. októbra 2020 a 30. novembra 2020, odvolanie matky s prílohami a CD nosič). Elektronickou poštou (mailom) sťažovateľ 1. februára 2021 potvrdil, že odvolanie matky mu bolo doručené, a zároveň uviedol, že sa k nemu vyjadrovať nebude, a prosí, aby krajský súd v predmetnej veci čo najskôr rozhodol.

4. Matka svoje odvolanie doplnila tromi podaniami z 13. januára 2021, 18. januára 2021 a 25. januára 2021 (ďalej len „tri doplnenia odvolania“), v ktorých opísala nové skutočnosti, ktoré nastali od podania odvolania, doložila SMS komunikáciu so sťažovateľom, potvrdenie o podaní trestného oznámenia na sťažovateľa a CD nosič s videozáznamom. Uvedené tri doplnenia odvolania boli sťažovateľovi doručené až 26. apríla 2021, t. j. po vydaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

5. Krajský súd na základe odvolania matky napadnutým uznesením z 2. februára 2021 zmenil uznesenie okresného súdu z 30. novembra 2020 a sám nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk maloletého s rodičmi tak, že sťažovateľ ako otec maloletého je oprávnený stýkať sa s maloletým každú stredu od 17.00 h do 18.00 h a každý párný týždeň v sobotu od 15.00 h do 18.00 h a v nedeľu od 15.00 h do 18.00 h za prítomnosti matky bez prítomnosti starých rodičov tak, že maloletého si prevezme v určenom čase v mieste bydliska matky a na rovnakom mieste maloletého matke odovzdá. Neodkladné opatrenie bude upravovať styk rodičov s maloletým až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, t. j. má dočasnú povahu.

6. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil dôvodmi podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietal v ňom nesprávny procesný postup krajského súdu, v dôsledku ktorého mu neboli v rámci konania o odvolaní doručené tri doplnenia k odvolaniu, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť. Krajský súd pritom na tieto tri doplnenia odvolania prihliadal pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci. Podľa sťažovateľa krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, ktorý následne nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na hrozbu ťažkej ujmy spočívajúcej v narušení citových väzieb vybudovaných s maloletým, ako aj hrozbu porušenia práva na spravodlivý proces sťažovateľ v dovolaní navrhol aj odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 7Cdo/309/2021 z 30. novembra 2021 odmietol dovolanie sťažovateľa pre jeho neprípustnosť. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd uviedol, že v danom prípade išlo o neodkladné opatrenie, ktoré bolo nariadené počas prebiehajúceho konania vo veci samej, t. j. konania o úpravu styku k maloletému dieťaťu do právoplatného skončenia konania vo veci samej, t. j. napadnutým uznesením sa konanie nekončí.

8. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje, že v priebehu konania pred krajským súdom mu neboli doručené tri doplnenia odvolania matky, s obsahom ktorých sa nemal možnosť oboznámiť, čím prišiel o možnosť vyjadriť sa k nim. Napadnuté uznesenie krajského súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti, je založené na jednostrannom posúdení dôkazov v prospech matky a krajský súd sa v ňom vôbec nezaoberal ním predloženými dôkazmi. Sekundárne napadnutým

uznesením krajského súdu došlo aj k zásahu do jeho rodinného života, t. j. do jeho práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom nesprávnom procesnom postupe krajského súdu v konaní o odvolaní matky, ktorého výsledkom malo byť nedostatočné zistenie skutkového stavu a následné nesprávne právne posúdenie veci v napadnutom uznesení krajského súdu.

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovil názor (zdôrazňujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53 a 54), podľa ktorého, majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní je sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010).

11. Uvedená zásada sa premietla aj do právnej úpravy zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý v poslednej vete § 124 uvádza, že ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Táto úprava sa použije na námietky, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní.

12. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (napr. II. ÚS 91/2019).

13. Sťažovateľ sa podaným dovolaním, ktorého prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, domáhal preskúmania napadnutého uznesenia, ktorým krajský súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia.

14. Podľa § 420 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej ani konečným rozhodnutím, ale ide o rozhodnutie vydané v priebehu súvisiaceho konania vo veci samej.

15. Ako druhý dôvod prípustnosti dovolania sťažovateľ uviedol § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý ale podľa § 421 ods. 2 tohto zákona nie je prípustný, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) tohto zákona. V prípade sťažovateľa krajský súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia podľa § 357 písm. d) CSP.

16. Z uvedeného je zrejmé, že právna úprava nepripúšťa možnosť podať proti napadnutému uzneseniu dovolanie, preto v prípade sťažovateľa jeho dovolanie nie je možné považovať za riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. Nepřípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je podmienkou podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho využitie preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde nie je možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 91/2019).

17. Vzhľadom na to nie je možné lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde počítat od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľa, ale táto lehota sa počíta od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

18. Podľa zistenia ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 20. apríla 2021. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 2. marca 2022, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu